

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 64



Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 65

7 lutego 2022

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2022/C 64/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2022/C 64/02

Sprawa C-375/20: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 13 października 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal da Relação de Coimbra – Portugalia) – Liberty Seguros, Companhia de Seguros y Reaseguros, SA – Sucursal em Portugal, uprzednio Liberty Seguros SA/DR [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości – Obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych – Dyrektywa 2009/103/WE – Umowa ubezpieczenia zawarta wskutek poświadczenia nieprawdy – Międzynarodowy przewóz osób i towarów bez zezwolenia – Nieważność umowy ubezpieczenia – Skuteczność względem poszkodowanych osób trzecich oraz organu odpowiedzialnego za wypłatę odszkodowań osobom poszkodowanym]

2

2022/C 64/03

Sprawa C-583/20: Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 21 października 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria – Węgry) – EuroChem Agro Hungary Kft./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 § 2 i art. 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 273 – Zwalczanie oszustw – Obowiązek składania deklaracji w odniesieniu do transportu towarów – System elektronicznego nadzoru transportu drogowego – System sankcji mający zastosowanie do podatników zakwalifikowanych jako podatnicy obciążeni ryzykiem]

3

PL

2022/C 64/04	Sprawa C-691/20: Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 22 października 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca do Porto Este – Penafiel – Juízo Trabalho – Portugalia) – B/O, P, OP, G, N [Odesłanie prejudycjalne – Prawo Unii Europejskiej – Zasady – Artykuł 18 TFUE – Równość traktowania – Dyskryminacja ze względu na przynależność państwową – Zakaz – Artykuł 49 TFUE – Swoboda przedsiębiorczości – Ponośzona przez należące do jednej grupy spółki odpowiedzialność solidarna za zobowiązania wynikające z zawartej przez jedną z tych spółek umowy o pracę – Wyłączenie przez przepisy krajowe danego państwa członkowskiego spółek mających siedzibę w innym państwie członkowskim]	3
2022/C 64/05	Sprawa C-87/21: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 14 października 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Cluj – Rumunia) – NSV, NM/BT [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Zakres stosowania – Artykuł 1 ust. 2 – Warunki umowy odzwierciedlające obowiązujące przepisy ustawowe lub wykonawcze – Umowy o kredyt denominowane w walucie obcej – Warunki dotyczące ryzyka wymiany obejmujące względnie obowiązujący przepis prawa krajowego – Uchybienie zarzucane obowiązkowi informowania ciążącemu na instytucji bankowej udzielającej kredytu – Wymóg dobrej wiary – Badanie przez sąd krajowy, które ma być przeprowadzone w pierwszej kolejności na podstawie art. 1 ust. 2 dyrektywy 93/13]	4
2022/C 64/06	Sprawa C-316/21: Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 6 października 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Belgia) – Monument Vandekerckhove NV/Stad Gent [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Dyrektywa 2014/24/UE – Przebieg postępowania – Wybór uczestników i udzielanie zamówień – Artykuł 63 – Oferent polegający na zdolnościach innego podmiotu w celu spełnienia wymogów instytucji zamawiającej – Niedochowanie warunków dotyczących zdolności technicznej i zawodowej oferenta przez podmiot, na którego zdolności zamierza polegać oferent – Obowiązek zezwolenia temu oferentowi na zastąpienie rzeczzonego podmiotu – Zasada proporcjonalności]	5
2022/C 64/07	Sprawa C-193/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 13 stycznia 2021 r. w sprawie T-824/19, RY/Komisja, wniesione w dniu 25 marca 2021 r. przez RY	5
2022/C 64/08	Sprawa C-382/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 14 kwietnia 2021 r. w sprawie T-579/19, The KaiKai Company Jaeger Wichmann GbR/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 23 czerwca 2021 r. przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej	6
2022/C 64/09	Sprawa C-387/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 28 kwietnia 2021 r. w sprawie T-509/19, Asolo/EUIPO, wniesione w dniu 23 czerwca 2021 r. przez Asolo LTD i WeMO Brands BV	7
2022/C 64/10	Sprawa C-473/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 2 czerwca 2021 r. w sprawie T-854/19 Franz Schröder/ EUIPO, wniesione w dniu 2 sierpnia 2021 r. przez Franz Schröder GmbH & Co. KG	7
2022/C 64/11	Sprawa C-474/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 2 czerwca 2021 r. w sprawie T-855/19 Franz Schröder/ EUIPO, wniesione w dniu 2 sierpnia 2021 r. przez Franz Schröder GmbH & Co. KG	7
2022/C 64/12	Sprawa C-475/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 2 czerwca 2021 r. w sprawie T-856/19 Franz Schröder/ EUIPO, wniesione w dniu 2 sierpnia 2021 r. przez Franz Schröder GmbH & Co. KG	8
2022/C 64/13	Sprawa C-520/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie (Polska) w dniu 24 sierpnia 2021 r. – A. S. przeciwko Bankowi M. SA	8
2022/C 64/14	Sprawa C-523/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 16 czerwca 2021 r. w sprawie T-196/20, Chanel/EUIPO – Innovative Cosmetic Concepts (INCOCO), wniesione w dniu 24 sierpnia 2021 r. przez Innovative Cosmetic Concepts LLC	9
2022/C 64/15	Sprawa C-537/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 16 czerwca 2021 r. w sprawie T-586/19, PL/Komisja, wniesione w dniu 25 sierpnia 2021 r. przez PL	9
2022/C 64/16	Sprawa C-582/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie (Polska) w dniu 17 września 2021 r. – FY przeciwko Profi Credit Polska S.A.	10

2022/C 64/17	Sprawa C-589/21P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 14 lipca 2021 r. w sprawie T-75/20, Abitron Germany GmbH/EUIPO, wniesione w dniu 23 września 2021 r. przez Abitron Germany GmbH	11
2022/C 64/18	Sprawa C-619/21 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 20 lipca 2021 r. w sprawie T-500/19, Coravin/EUIPO – Cora (CORAVIN), wniesione w dniu 1 października 2021 r. przez Cora	11
2022/C 64/19	Sprawa C-632/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia e Instrucción nº 2 de Granadilla de Abona (Hiszpania) w dniu 14 października 2021 r. – JF i NS/Diamond Resorts Europe Limited (Sucursal en España), Diamond Resorts Spanish Sales S.L. i Sunterra Tenerife Sales S.L.	12
2022/C 64/20	Sprawa C-635/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Bremen (Niemcy) w dniu 15 października 2021 r. – LB GmbH/Hauptzollamt D	13
2022/C 64/21	Sprawa C-640/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Cluj (Rumunia) w dniu 19 października 2021 r. – SC Zes Zollner Electronic SRL/Direcția Regională Vama Cluj – Biroul Vama de Frontieră Aeroport Cluj Napoca	13
2022/C 64/22	Sprawa C-654/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Warszawie (Polska) w dniu 28 października 2021 r. – LM przeciwko KP	14
2022/C 64/23	Sprawa C-664/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Słowenia) w dniu 5 listopada 2021 r. – NEC PLUS ULTRA COSMETICS AG/Republika Slovenii	14
2022/C 64/24	Sprawa C-669/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca do Porto – Juízo Central Cível da Póvoa de Varzim (Portugalia) w dniu 9 listopada 2021 r. – Gencoal S.A./Conceito Norte – Consultadoria de Gestão, Lda., BT	15
2022/C 64/25	Sprawa C-670/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Köln (Niemcy) w dniu 9 listopada 2021 r. – BA/Finanzamt X	16
2022/C 64/26	Sprawa C-687/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hagen (Niemcy) w dniu 16 listopada 2021 r. – BL/Saturn Electro-Handelsgesellschaft mbH Hagen	16
2022/C 64/27	Sprawa C-689/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 16 listopada 2021 r. – X/Udlændinge- og Integrationsministeriet	17
2022/C 64/28	Sprawa C-691/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 18 listopada 2021 r. – Cafpi SA, Aviva assurances SA/Enedis SA	18
2022/C 64/29	Sprawa C-702/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 15 września 2021 r. w sprawach połączonych T-337/18 i T-347/18, Laboratoire Pareva i Biotech3D/Komisja, wniesione w dniu 19 listopada 2021 r. przez Laboratoire Pareva	18
2022/C 64/30	Sprawa C-705/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Győri Ítéltábla (Węgry) w dniu 23 listopada 2021 r. – MJ/AxFina Hungary Zrt.	19
2022/C 64/31	Sprawa C-707/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 24 listopada 2021 r. – Recamier SA/BR	20
2022/C 64/32	Sprawa C-711/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 25 listopada 2021 r. – XXX/État belge zastępowane przez Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration	21
2022/C 64/33	Sprawa C-712/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 25 listopada 2021 r. – XXX/État belge zastępowane przez Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration	21
2022/C 64/34	Sprawa C-719/21 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 26 kwietnia 2021 r. w sprawie T-472/20 i T-472/20 AJ II, Jouvin/Komisja, wniesione w dniu 25 listopada 2021 r. przez Frédérica Jouvina	22
2022/C 64/35	Sprawa C-726/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Županijski sud u Puli-Pola (Chorwacja) w dniu 30 listopada 2021 r. – postępowanie karne przeciwko GR, HS, IT, INTER CONSULTING d.o.o. u likwidacji	23

2022/C 64/36	Sprawa C-742/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 15 września 2021 r. w sprawie T-777/19, CAPA i in./Komisja, wniesione w dniu 30 listopada 2021 r. przez Coopérative des artisans pêcheurs associés (CAPA), Jeana Derosière’a, Fabiena Hagnerégo i in.	24
2022/C 64/37	Sprawa C-757/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 29 września 2021 r. w sprawie T-342/18, Nichicon Corporation/Komisja, wniesione w dniu 9 grudnia 2021 r. przez Nichicon Corporation	25
2022/C 64/38	Sprawa C-759/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 29 września 2021 r. w sprawie T-363/18, Nippon Chemi-Con Corporation/Komisja, wniesione w dniu 10 grudnia 2021 r. przez Nippon Chemi-Con Corporation	26
2022/C 64/39	Sprawa C-366/19: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 26 października 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rayonen sad – Bułgaria) – „BOSOLAR” EOOD/„CHEZ ELEKTRO BULGARIA” AD, przy udziale: „NATSIONALNA ELEKTRICHE-SKA KOMPANIA” EAD	28
2022/C 64/40	Sprawa C-136/21: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 26 października 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Constitucional – Portugalia) – Autoridade Tributária e Aduaneira/VectorImpacto – Automóveis Unipessoal Lda	28
Sąd		
2022/C 64/41	Sprawa T-751/21: Skarga wniesiona w dniu 26 listopada 2021 r. – EMS Electro Medical Systems/EUIPO (AIRFLOW)	29
2022/C 64/42	Sprawa T-762/21: Skarga wniesiona w dniu 8 grudnia 2021 r. – C&C IP UK/EUIPO – Tipico Group (t)	29
2022/C 64/43	Sprawa T-766/21: Skarga wniesiona w dniu 9 grudnia 2021 r. – Daw/EUIPO – Sapa Building Systems (alpina)	30
2022/C 64/44	Sprawa T-776/21: Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2021 r. – Gameageventures/EUIPO (GAME TOURNAMENTS)	31

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2022/C 64/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 51 z 31.1.2022

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 37 z 24.1.2022

Dz.U. C 24 z 17.1.2022

Dz.U. C 11 z 10.1.2022

Dz.U. C 2 z 3.1.2022

Dz.U. C 513 z 20.12.2021

Dz.U. C 502 z 13.12.2021

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 13 października 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal da Relação de Coimbra – Portugalia) – Liberty Seguros, Companhia de Seguros y Reaseguros, SA – Sucursal em Portugal, uprzednio Liberty Seguros SA/DR

(Sprawa C-375/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości – Obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych – Dyrektywa 2009/103/WE – Umowa ubezpieczenia zawarta wskutek poświadczenia nieprawdy – Międzynarodowy przewóz osób i towarów bez zezwolenia – Nieważność umowy ubezpieczenia – Skuteczność względem poszkodowanych osób trzecich oraz organu odpowiedzialnego za wypłatę odszkodowań osobom poszkodowanym]

(2022/C 64/02)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal da Relação de Coimbra

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Liberty Seguros, Companhia de Seguros y Reaseguros, SA – Sucursal em Portugal, uprzednio Liberty Seguros SA

Druga strona postępowania: DR

Przy udziale: Fundo de Garantia Automóvel, VS, FN, JT, Seguradoras Unidas SA

Sentencja

Artykuł 3 akapit pierwszy i art. 13 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności, należy interpretować w taki sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, na mocy których – wynikająca z faktu wykonywania przez ubezpieczającego działalności gospodarczej w zakresie przewozów międzynarodowych bez zezwolenia, w okolicznościach dopuszczenia się przez niego zaniechań lub poświadczeń nieprawdy względem zakładu ubezpieczeń w momencie zawierania umowy – nieważność umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych, jest skuteczna wobec osób trzecich poszkodowanych w wyniku wypadku zaistniałego w związku z ruchem pojazdów mechanicznych, mimo że poszkodowanymi osobami trzecimi są pasażerowie, którzy nie mogli nie wiedzieć o rzeczonym braku zezwolenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 348 z 19.10.2020.

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 21 października 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria – Węgry) – EuroChem Agro Hungary Kft./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sprawa C-583/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 § 2 i art. 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 273 – Zwalczanie oszustw – Obowiązek składania deklaracji w odniesieniu do transportu towarów – System elektronicznego nadzoru transportu drogowego – System sankcji mający zastosowanie do podatników zakwalifikowanych jako podatnicy obarczeni ryzykiem]

(2022/C 64/03)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kúria.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: EuroChem Agro Hungary Kft.

Druga strona postępowania: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Sentencja

Artykuł 273 dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej oraz zasadę proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu krajowemu, które nakłada na podatnika zakwalifikowanego jako „podatnika obarczonego ryzykiem” w rozumieniu prawa krajowego grzywnę mającą na celu ukaranie nieprawidłowości, jakich dopuścił się on przy deklarowaniu wysyłki towarów, której wysokość w żadnym wypadku nie może być niższa niż od 30 % do 40 % wartości towarów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 28 z 25.1.2021.

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 22 października 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca do Porto Este – Penafiel – Juízo Trabalho – Portugalia) – B/O, P, OP, G, N

(Sprawa C-691/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Prawo Unii Europejskiej – Zasady – Artykuł 18 TFUE – Równość traktowania – Dyskryminacja ze względu na przynależność państwową – Zakaz – Artykuł 49 TFUE – Swoboda przedsiębiorczości – Ponośzona przez należące do jednej grupy spółki odpowiedzialność solidarna za zobowiązania wynikające z zawartej przez jedną z tych spółek umowy o pracę – Wylączenie przez przepisy krajowe danego państwa członkowskiego spółek mających siedzibę w innym państwie członkowskim]

(2022/C 64/04)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Judicial da Comarca do Porto Este – Penafiel – Juízo Trabalho

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: B

Strona pozwana: O, P, OP, G, N

Sentencja

Przewidzianą w art. 49 TFUE zasadę niedyskryminacji należy interpretować w ten sposób, że nie są z nią sprzeczne przepisy krajowe, zgodnie z którymi spółka mająca siedzibę w państwie członkowskim innym niż to, w którym ma siedzibę spółka, która sprawuje nad nią kontrolę, nie może zostać uznana za solidarnie odpowiedzialną za obciążające spółkę kontrolującą zobowiązania wynikające z umowy o pracę.

(¹) Dz.U. C 110 z 29.3.2021.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 14 października 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Cluj – Rumunia) – NSV, NM/BT

(Sprawa C-87/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Zakres stosowania – Artykuł 1 ust. 2 – Warunki umowy odzwierciedlające obowiązujące przepisy ustawowe lub wykonawcze – Umowy o kredyt denominowane w walucie obcej – Warunki dotyczące ryzyka wymiany przejmujące względnie obowiązujący przepis prawa krajowego – Uchybienie zarzucane obowiązkowi informowania ciążącemu na instytucji bankowej udzielającej kredytu – Wymóg dobrej wiary – Badanie przez sąd krajowy, które ma być przeprowadzone w pierwszej kolejności na podstawie art. 1 ust. 2 dyrektywy 93/13]

(2022/C 64/05)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Cluj

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący apelację: NSV, NM

Druga strona postępowania: BT

Sentencja

Artykuł 1 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że warunek ujęty w zawartej między konsumentem a przedsiębiorcą umowie o kredyt denominowanej w walucie obcej, który to warunek odzwierciedla przepis prawa krajowego o charakterze względnie obowiązującym, nie wchodzi w zakres stosowania tej dyrektywy, nawet jeżeli:

- ten przepis prawa krajowego nie był przedmiotem oceny ustawodawcy krajowego mającej na celu ustanowienie równowagi między interesami konsumenta i przedsiębiorcy w konkretnych ramach umów o kredyt bankowy zawieranych z konsumentami;
- przedsiębiorca umieścił ten warunek w danej umowie, nie czyniąc zadość spoczywającemu na nim obowiązkowi udzielenia informacji i przejrzystości;
- istnieją przesłanki pozwalające uznać, że dany przedsiębiorca umieścił ów warunek w tej umowie, działając w złej wierze, gdyż przedsiębiorca ten nie mógł nie wiedzieć, iż zastosowanie tegoż warunku może spowodować znaczącą nierównowagę praw i obowiązków stron owej umowy ze szkodą dla konsumenta.

(¹) Dz.U. C 206 z 31.5.2021.

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 6 października 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Belgia) – Monument Vandekerckhove NV/Stad Gent

(Sprawa C-316/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Dyrektywa 2014/24/UE – Przebieg postępowania – Wybór uczestników i udzielanie zamówień – Artykuł 63 – Oferent polegający na zdolnościach innego podmiotu w celu spełnienia wymogów instytucji zamawiającej – Niedochowanie warunków dotyczących zdolności technicznej i zawodowej oferenta przez podmiot, na którego zdolności zamierza polegać oferent – Obowiązek zezwolenia temu oferentowi na zastąpienie rzeczonoego podmiotu – Zasada proporcjonalności]

(2022/C 64/06)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Monument Vandekerckhove NV

Druga strona postępowania: Stad Gent

przy udziale: Denys NV, Aelterman BVBA

Sentencja

Artykuł 63 ust. 1 akapit drugi dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE, w związku z zasadami równego traktowania, niedyskryminacji i proporcjonalności określonymi w art. 18 ust. 1, tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że jeżeli instytucja zamawiająca stwierdzi, że podmiot, na którego zdolności zamierza polegać wykonawca, nie spełnia kryteriów kwalifikacji, to zobowiązana jest ona do zwrócenia się do wykonawcy o zastąpienie tego podmiotu, jeżeli nie chce on zostać wykluczony z postępowania o udzielenie danego zamówienia publicznego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 320 z 9.8.2021.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 13 stycznia 2021 r. w sprawie T-824/19, RY/Komisja, wniesione w dniu 25 marca 2021 r. przez RY

(Sprawa C-193/21 P)

(2022/C 64/07)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: RY (przedstawiciel: adwokat J.-N. Louis)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Postanowieniem z dnia 9 grudnia 2021 r. Trybunał (szósta izba) odrzucił odwołanie jako oczywiście niedopuszczalne.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 14 kwietnia 2021 r. w sprawie T-579/19, The KaiKai Company Jaeger Wichmann GbR/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 23 czerwca 2021 r. przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

(Sprawa C-382/21 P)

(2022/C 64/08)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: D. Hanf, D. Gája, E. Markakis, V. Ruzek, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: The KaiKai Company Jaeger Wichmann GbR

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie w całości wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 14 kwietnia 2021 r. w sprawie T-579/19, The KaiKai Company Jaeger Wichmann/EUIPO (sprzęt gimnastyczny i sportowy)
- oddalenie w całości skargi wniesionej przez skarżącą w pierwszej instancji na zaskarżoną decyzję Trzeciej Izby Odwoławczej w sprawie R 573/2019-3;
- obciążenie skarżącej w pierwszej instancji kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie w niniejszym postępowaniu oraz w postępowaniu przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie EUIPO powołuje się na naruszenie art. 41 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 6/2002⁽¹⁾ jako podstawę odwołania, w którym występuje kwestia istotna dla jednności, spójności lub rozwoju prawa Unii w rozumieniu art. 58a ust. 3 statutu Trybunału Sprawiedliwości.

Zaskarżony wyrok narusza art. 41 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002, ponieważ wbrew jasnemu i jednoznacznemu brzmieniu tego przepisu stwierdzono w nim, że nie reguluje on (lacuna legis) przypadku, w którym pierwszeństwo w odniesieniu do zarejestrowanego wzoru wspólnotowego opiera się na wcześniejszym „patencie”. W ten sposób Sąd nie uwzględnił wyrażonej w tym przepisie wyraźnej i jednoznacznej decyzji prawodawcy Unii o wyłączeniu patentów jako podstawy roszczeń z tytułu pierwszeństwa w odniesieniu do zarejestrowanych wzorów wspólnotowych i ograniczeniu takich roszczeń wyłącznie do wcześniejszych wzorów lub wzorów użytkowych.

Zaskarżony wyrok narusza również art. 41 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002, ponieważ zastępuje jego wyraźny i wyczerpujący przepis bezpośrednim odwołaniem do art. 4 konwencji paryskiej⁽²⁾. Uznanie w ten sposób z konieczności bezpośredniego skutku postanowienia art. 4 konwencji paryskiej jest sprzeczne z utrwalonym orzecznictwem Trybunału, zgodnie z którym ani konwencja paryska, ani porozumienie TRIPS⁽³⁾ nie mogą ustanawiać praw, na które jednostki mogą się powoływać przed sądami Unii na podstawie prawa Unii.

Wreszcie zaskarżony wyrok narusza art. 41 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 poprzez zastąpienie jego wyraźnego i wyczerpującego przepisu błędną wykładnią art. 4 konwencji paryskiej. Konwencja paryska nie zawiera podstawy prawnej, która mogłaby uzasadnić ustalenia Sądu, że zastrzeżenie pierwszeństwa w odniesieniu do zarejestrowanego wzoru wspólnotowego w dwunastomiesięcznym terminie pierwszeństwa może być oparte na patencie.

Podstawowe zasady dotyczące relacji między prawem międzynarodowym a prawem Unii, które zostały pominięte w zaskarżonym wyroku, służą między innymi ochronie równowagi instytucjonalnej i autonomii porządku prawnego Unii oraz zajmują ważną pozycję konstytutywną dla porządku prawnego Unii. Zaskarżony wyrok ma wpływ nie tylko na kwestię zastrzeżenia pierwszeństwa przy rejestracji praw własności intelektualnej, ale stanowi także precedens dla wszystkich obszarów regulacji objętych zakresem porozumienia TRIPS.

Przyjęcie odwołania do rozpoznania

Postanowieniem Trybunału (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) z dnia 10 grudnia 2021 r. odwołanie zostało przyjęte do rozpoznania w pełnym zakresie.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U. 2002, L 3, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2015, L 7, s. 5).
- (²) Konwencja paryskiej o ochronie własności przemysłowej z dnia 20 marca 1883 r., ostatnio zrewidowana w Sztokholmie dnia 14 lipca 1967 r. oraz zmieniona dnia 28 września 1979 r. (United Nations Treaty Series, vol. 828, nr 11851, s. 305, zwana dalej „konwencją paryską”).
- (³) Porozumienie w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej zawarte w załączniku 1C do Porozumienia WTO (Dz.U. 1994, L 336, s. 214, zwane dalej „porozumieniem TRIPS”).

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 28 kwietnia 2021 r. w sprawie T-509/19, Asolo/EUIPO, wniesione w dniu 23 czerwca 2021 r. przez Asolo LTD i WeMO Brands BV

(Sprawa C-387/21 P)

(2022/C 64/09)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Asolo LTD i WeMO Brands BV (przedstawiciele: W. Pors, advocaat, N. Dorenbosch, advocaat)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 13 grudnia 2021 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) orzekł, że odwołanie nie zostaje przyjęte do rozpoznania oraz że Asolo LTD i WeMo Brands BV pokrywają własne koszty.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 2 czerwca 2021 r. w sprawie T-854/19 Franz Schröder / EUIPO, wniesione w dniu 2 sierpnia 2021 r. przez Franz Schröder GmbH & Co. KG

(Sprawa C-473/21 P)

(2022/C 64/10)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Franz Schröder GmbH & Co. KG (przedstawiciele: L. Pechan, N. Fangmann, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, RDS Design ApS

Postanowieniem z dnia 8 grudnia 2021 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i orzekł, że Franz Schröder GmbH & Co. KG pokrywa własne koszty.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 2 czerwca 2021 r. w sprawie T-855/19 Franz Schröder / EUIPO, wniesione w dniu 2 sierpnia 2021 r. przez Franz Schröder GmbH & Co. KG

(Sprawa C-474/21 P)

(2022/C 64/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Franz Schröder GmbH & Co. KG (przedstawiciele: L. Pechan, N. Fangmann, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, RDS Design ApS

Postanowieniem z dnia 8 grudnia 2021 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i orzekł, że Franz Schröder GmbH & Co. KG pokrywa własne koszty.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 2 czerwca 2021 r. w sprawie T-856/19 Franz Schröder / EUIPO, wniesione w dniu 2 sierpnia 2021 r. przez Franz Schröder GmbH & Co. KG

(Sprawa C-475/21 P)

(2022/C 64/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Franz Schröder GmbH & Co. KG (przedstawiciele: L. Pechan, N. Fangmann, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, RDS Design ApS

Postanowieniem z dnia 8 grudnia 2021 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i orzekł, że Franz Schröder GmbH & Co. KG pokrywa własne koszty.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie (Polska) w dniu 24 sierpnia 2021 r. – A.S. przeciwko Bankowi M. SA

(Sprawa C-520/21)

(2022/C 64/13)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A.S.

Strona pozwana: Bank M. SA

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich⁽¹⁾, a także zasady skuteczności, pewności prawa i proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie wykładni sądowej przepisów krajowych, zgodnie z którą w przypadku uznania, że umowa kredytu zawarta przez bank i konsumenta jest od początku nieważna z powodu zawarcia w niej nieuczciwych warunków umownych, strony oprócz zwrotu pieniędzy zapłaconych w wykonaniu tej umowy (bank – kapitału kredytu, konsument – rat, opłat, prowizji i składek ubezpieczeniowych) oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od chwili wezwania do zapłaty, mogą domagać się także jakichkolwiek innych świadczeń, w tym należności (w szczególności wynagrodzenia, odszkodowania, zwrotu kosztów lub waloryzacji świadczenia) z tytułu tego, że:

1. spełniający świadczenie pieniężne został czasowo pozbawiony możliwości korzystania ze swoich pieniędzy, przez co utracił możliwość zainwestowania ich i osiągnięcia dzięki temu korzyści,
2. spełniający świadczenie pieniężne poniósł koszty obsługi umowy kredytu i przekazania pieniędzy drugiej stronie,
3. otrzymujący świadczenie pieniężne odniósł korzyść polegającą na tym, że mógł czasowo korzystać z cudzych pieniędzy, w tym mógł je zainwestować i dzięki temu uzyskać korzyści,
4. otrzymujący świadczenie pieniężne czasowo miał możliwość korzystania z cudzych pieniędzy nieodpłatnie, co byłoby niemożliwe w warunkach rynkowych,

5. wartość nabywczą pieniędzy spadła na skutek upływu czasu, co oznacza realną stratę dla spełniającego świadczenie pieniężne,
6. czasowe udostępnienie pieniędzy do korzystania może zostać potraktowane jako spełnienie usługi, za którą spełniający świadczenie pieniężne nie otrzymał wynagrodzenia?

(¹) Dz. U. 1993, L 95, s. 29; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 15 Tom 002 P. 288 – 293

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 16 czerwca 2021 r. w sprawie T-196/20, Chanel/EUIPO – Innovative Cosmetic Concepts (INCOCO), wniesione w dniu 24 sierpnia 2021 r. przez Innovative Cosmetic Concepts LLC

(Sprawa C-523/21 P)

(2022/C 64/14)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Innovative Cosmetic Concepts LLC (przedstawiciele: adwokaci J. Oria Sousa-Montes, P. Revuelta Martos i I. Temiño Cenicerós)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Chanel

Postanowieniem z dnia 16 grudnia 2021 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 16 czerwca 2021 r. w sprawie T-586/19, PL/Komisja, wniesione w dniu 25 sierpnia 2021 r. przez PL

(Sprawa C-537/21 P)

(2022/C 64/15)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: PL (przedstawiciel: N. de Montigny, avocate)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uwzględnienie odwołania i uchylenie zaskarżonego wyroku;
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie strony pozwanej w postępowaniu odwoławczym kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie w niniejszym postępowaniu oraz w postępowaniu w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

W odwołaniu wnoszący odwołanie podnosi w istocie następujące zarzuty i argumenty:

1. W przedmiocie oddalenia części pierwszej zarzutu pierwszego skargi o stwierdzenie nieważności:

Użyte przez Sąd pojęcie „denuncjator” nie występuje w regulaminie pracowniczym i oznacza tendencyjną i negatywną ocenę.

Uznając, że konieczne jest wykazanie związku między zakwestionowanym postępowaniem w sprawie oceny a doniesieniami złożonymi przez wnoszącego odwołanie przed OLAF-em, Sąd naruszył prawo i zaprzeczył ustaleniom poczynionym w sprawie T-689/16.

Sąd nie wziął pod uwagę treści dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz zakresu ochrony związanej ze statusem informatora i w sposób nieuprawniony odwrócił ciężar obowiązków i ciężar dowodu.

Sąd naruszył również prawo i orzekł *ultra petita*, stwierdzając, że wnoszący odwołanie nie zwrócił się do sekretarza generalnego o pełnienie funkcji oceniającego w postępowaniu odwoławczym ani nie poprosił o zwołanie posiedzenia komitetu do spraw sprawozdań.

2. W przedmiocie oddalenia części drugiej zarzutu pierwszego skargi o stwierdzenie nieważności:

Sąd niezgodnie z prawem uznał przedstawiony przez Komisję załącznik D.7 za dopuszczalny i wiarygodny.

Sąd naruszył prawo i orzekł *ultra petita*, zarzucając wnoszącemu odwołanie, że nie zakwestionował powołania F jako osoby oceniającej w trakcie postępowania w sprawie oceny. Nie uwzględnił on również postanowień art. 3 ust. 3 OPW.

W przeciwieństwie do informacji zawartych w aktach sprawy Sąd uznał, że sytuacja konfliktowa była jedynie domniemana, chociaż istnienie jej nie zostało zakwestionowane.

Sąd niesłusznie uznał również, że wnoszący odwołanie nie wykazał, że gdyby nie zgłoszona nieprawidłowość, ocena mogłaby być inna.

3. W przedmiocie oddalenia części drugiej zarzutu drugiego skargi o stwierdzenie nieważności:

Sąd nie odniósł się do kwestii dopuszczalności i wiarygodności załącznika D.7, chociaż oparł się na tym dokumencie.

Sąd nie uwzględnił ochrony związanej ze statusem informatora i nie sprawdził istnienia subiektywnej stronniczości obarczającej błędem postępowanie w sprawie oceny.

Sąd przesądził o potencjalnym wyniku wyroku stwierdzającego nieważność i orzekł *ultra petita*. Naruszył on również zasadę kontrydiktoryjności.

Sąd zastosował również błędnie OPW dotyczące oceny.

4. W przedmiocie oddalenia części pierwszej zarzutu trzeciego skargi o stwierdzenie nieważności:

Uznając, że sprawozdanie zostało sporządzone w oparciu o precyzyjne, wiarygodne i sprawdzone informacje, Sąd nie uwzględnił elementów stanu faktycznego i dokumentów przedstawionych przez strony. Nałożył on również niezgodny z prawem warunek dopuszczalności zarzutu i naruszył zasady mające zastosowanie w przypadku długotrwałych nieobecności. Wreszcie, niezgodnie z prawem odstąpił on od merytorycznej analizy sytuacji wnoszącego odwołanie.

5. W przedmiocie oddalenia części drugiej zarzutu trzeciego skargi o stwierdzenie nieważności:

Sąd naruszył zasady dotyczące postępowania dowodowego i naruszył zasadę kontrydiktoryjności oraz prawo do obrony.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy
Warszawa-Praga w Warszawie (Polska) w dniu 17 września 2021 r. – FY przeciwko Profi Credit
Polska S.A.**

(Sprawa C-582/21)

(2022/C 64/16)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: FY

Strona pozwana: Profi Credit Polska S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 3 i art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej przy uwzględnieniu wynikającej z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zasady równoważności, należy interpretować w ten sposób, że wydane na podstawie art. 267 ust. 1 TFUE orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości UE w przedmiocie wykładni prawa Unii, stanowi podstawę wznowienia postępowania cywilnego zakończonego wcześniejszym prawomocnym orzeczeniem, jeżeli przepis prawa krajowego, taki jak art. 401¹ Kodeksu postępowania cywilnego, dopuszcza wznowienie postępowania w przypadku wydania prawomocnego orzeczenia na podstawie przepisu, który został uznany wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego za niezgodny z aktem prawnym wyższego rzędu?
- 2) Czy wynikająca z art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej oraz orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zasada wykładni prawa krajowego zgodnie z prawem Unii wymaga dokonania rozszerzającej interpretacji przepisu prawa krajowego, takiego jak art. 401 pkt 2 Kodeksu postępowania cywilnego, w taki sposób, aby objąć określoną w nim podstawą wznowienia postępowania prawomocny wyrok zaoczny, w którym sąd – naruszając obowiązki wynikające z wyroku TSUE w sprawie C- 176/17 Profi Credit – zaniechał zbadania umowy łączącej konsumenta z pożyczkodawcą pod kątem nieuczciwych warunków umownych, ograniczając się jedynie do zbadania formalnej ważności weksla?

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 14 lipca 2021 r. w sprawie T-75/20, Abitron Germany GmbH/EUIPO, wniesione w dniu 23 września 2021 r. przez Abitron Germany GmbH

(Sprawa C-589/21P)

(2022/C 64/17)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Abitron Germany GmbH (przedstawiciele: T. Dolde i C. Zimmer, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: EUIPO, Hetronic International, Inc.

Postanowieniem z dnia 13 grudnia 2021 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) orzekł, że odwołanie nie zostaje przyjęte do rozpoznania oraz że strona wnosząca odwołanie pokrywa własne koszty.

Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 20 lipca 2021 r. w sprawie T-500/19, Coravin/EUIPO – Cora (CORAVIN), wniesione w dniu 1 października 2021 r. przez Cora

(Sprawa C-619/21 P)

(2022/C 64/18)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Cora (przedstawiciel: adwokat M. Georges-Picot)

Druga strona postępowania: Coravin, Inc., Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Postanowieniem z dnia 13 grudnia 2021 r. Trybunał (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia e Instrucción nº 2 de Granadilla de Abona (Hiszpania) w dniu 14 października 2021 r. – JF i NS/Diamond Resorts Europe Limited (Sucursal en España), Diamond Resorts Spanish Sales S.L. i Sunterra Tenerife Sales S.L.

(Sprawa C-632/21)

(2022/C 64/19)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia e Instrucción nº 2 de Granadilla de Abona.

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: JF i NS.

Strona pozwana: Diamond Resorts Europe Limited (Sucursal en España), Diamond Resorts Spanish Sales S.L. i Sunterra Tenerife Sales S.L.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy do umów, których obie strony są obywatelami Zjednoczonego Królestwa, mają zastosowanie konwencja rzymska z 1980 r.⁽¹⁾ o prawie właściwym dla zobowiązań umownych i rozporządzenie 593/2008⁽²⁾ w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych?

W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze

- 2) Czy rozporządzenie 593/2008 należy interpretować w ten sposób, że ma ono zastosowanie do umów zawartych przed jego wejściem w życie, zgodnie z art. 24 tego rozporządzenia? Jeśli odpowiedź jest przecząca, to czy umowę o timeshare w formie subskrypcji punktów klubowych, należy uznać za objętą zakresem stosowania art. 4 ust. 3 lub art. 5 konwencji rzymskiej z 1980 r. również w przypadku, w którym to konsument wybiera, jako prawo właściwe, prawo innego państwa niż państwo, w którym ma miejsce zwykłego pobytu? A jeśli odpowiedź brzmi, że umowa ta może zostać objęta przez oba przepisy, to które uregulowanie miałoby pierwszeństwo?
- 3) Niezależnie od odpowiedzi na pytanie drugie, czy umowę o timeshare w formie subskrypcji punktów klubowych należy uznać za umowę na podstawie której następuje nabycie praw rzeczowych na nieruchomościach czy też praw obligacyjnych o charakterze stowarzyszeniowym?
- W przypadku uznania, że dochodzi do nabycia praw rzeczowych, w celu ustalenia prawa właściwego, który przepis: art. 4 lit. c), czy art. 6 ust. 1 powinien mieć pierwszeństwo zastosowania, również w przypadku, w którym konsument jako prawo właściwe wybiera prawo innego państwa niż państwo, w którym ma miejsce zwykłego pobytu?
 - W przypadku uznania, że dochodzi do nabycia praw obligacyjnych, czy należy je uznać za prawo do korzystania z nieruchomości w rozumieniu art. 4 lit. c), czy też jako świadczenie usług w rozumieniu art. 4 lit. b)? A w każdym wypadku czy pierwszeństwo zastosowania, jeśli chodzi o stosunek z konsumentami i/lub użytkownikami, ma art. 6 ust. 1, również w przypadku, w którym to konsument wybiera jako prawo właściwe prawo innego państwa niż państwo, w którym ma miejsce zwykłego pobytu?
- 4) We wszystkich powyższych przypadkach, czy przepisy konwencji rzymskiej z 1980 r. i rozporządzenia 593/2008 dotyczące prawa właściwego należy interpretować w ten sposób, że zgodny z nimi jest przepis krajowy, który stanowi, że „Wszystkie umowy odnoszące się do praw związanych z korzystaniem we wskazanym lub podlegającym wskazaniu okresie w roku z jednej lub więcej nieruchomości znajdujących się w Hiszpanii podlegają przepisom niniejszej ustawy, bez względu na miejsce i datę ich zawarcia”?

⁽¹⁾ Konwencja o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwarta do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 roku (Dz.U. 1980, L 266, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) (Dz.U. 2008, L 177, s. 6).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Bremen
(Niemcy) w dniu 15 października 2021 r. – LB GmbH/Hauptzollamt D**

(Sprawa C-635/21)

(2022/C 64/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Bremen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LB GmbH

Strona przeciwna: Hauptzollamt D

Pytania prejudycjalne

Czy Nomenklaturę scaloną w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej ⁽¹⁾ zmienionego rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2016/1821 z dnia 6 października 2016 r. zmieniającym załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że tzw. air lounge [nadmuchiwane sofy] takie jak w niniejszej sprawie i szczegółowo opisane w postanowieniu należy zaklasyfikować do podpozycji 9401 8000?

⁽¹⁾ Dz.U. 1987, L 256, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2016, L 294, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Cluj (Rumunia)
w dniu 19 października 2021 r. – SC Zes Zollner Electronic SRL/Direcția Regională Vama Cluj –
Biroul Vama de Frontieră Aeroport Cluj Napoca**

(Sprawa C-640/21)

(2022/C 64/21)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Cluj

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: SC Zes Zollner Electronic SRL

Druga strona postępowania: Direcția Regională Vama Cluj – Biroul Vama de Frontieră Aeroport Cluj Napoca

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 173 lub 174 rozporządzenia [nr] 952/2013 ⁽¹⁾ ma zastosowanie w przypadku, gdy odbiorca towarów zauważy różnicę ilościową w postaci nadwyżki w porównaniu z tą wskazaną w pierwotnym zgłoszeniu celnym?
- 2) Czy wyrażenie „towar[y] inn[e] niż te, których dotyczyło pierwotnie [zgłoszenie celne]” w rozumieniu art. 173 [tego] rozporządzenia, odnosi się do towarów, które różnią się pod względem ilości lub jakości albo pod tymi dwoma względami?
- 3) W przypadku stwierdzenia różnicy ilościowej polegającej na nadwyżce w stosunku do towarów wskazanych w zgłoszeniu celnym, czy na podstawie [wyżej wskazanego] rozporządzenia odbiorcy towarów przysługuje środek proceduralny, który pozwoliłby mu na skorygowanie błędów bez ponoszenia sankcji administracyjnych lub karnych?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz.U. 2013, L 269, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Warszawie
(Polska) w dniu 28 października 2021 r. – LM przeciwko KP**

(Sprawa C-654/21)

(2022/C 64/22)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LM

Strona pozwana: KP

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 124 lit. d) w zw. z art. 128 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady UE nr 2017/1001 z 14 czerwca 2017 roku w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (⁽¹⁾), rozumieć należy w ten sposób, że zawarte w tych przepisach określenie „roszczenie wzajemne o unieważnienie” może oznaczać żądanie unieważnienia wyłącznie w takim zakresie, w jakim pozostaje ono w związku z roszczeniem powoda z tytułu naruszenia unijnego znaku towarowego – co pozwala sądowi krajowemu nie rozpoznawać roszczenia wzajemnego o unieważnienie w zakresie szerszym, niż pozostający w związku z roszczeniem powoda z tytułu naruszenia?
- 2) Czy art. 129 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady UE nr 2017/1001 z 14 czerwca 2017 roku w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej rozumieć należy w ten sposób, że powołany przepis – stanowiąc o „przepisach proceduralnych odnoszących się do tego samego rodzaju powództwa, jak w przypadku krajowego znaku towarowego” – odnosi się do krajowych przepisów procesowych, które znalazłyby zastosowanie w konkretnym postępowaniu o naruszenie prawa do znaku unijnego (oraz postępowaniu z pozwu wzajemnego o unieważnienie), czy też odnosi się ogólnie do krajowych przepisów procesowych obecnych w porządku prawnym państwa członkowskiego – co ma znaczenie wówczas, gdy, ze względu na datę wszczęcia konkretnego postępowania o naruszenie prawa do znaku unijnego, przepisy procesowe o powództwie wzajemnym o unieważnienie znaku, odnoszące się do znaków krajowych, nie istniały w porządku prawnym państwa członkowskiego?

(¹) Dz. U. 2017, L 154, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Słowenia) w dniu 5 listopada 2021 r. – NEC PLUS ULTRA COSMETICS AG/Republika Słowenii

(Sprawa C-664/21)

(2022/C 64/23)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: NEC PLUS ULTRA COSMETICS AG

Strona przeciwna: Republika Słowenii

Pytania prejudycjalne

Czy przepisy dyrektywy VAT ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 131 i 138 ust. 1, oraz zasady prawa Unii, w szczególności zasady neutralności [...] podatkowej, skuteczności i proporcjonalności, stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, które zakazują przedstawiania i przeprowadzania nowych dowodów w celu wykazania, że spełnione zostały wymogi materialne określone w art. 138 ust. 1 dyrektywy VAT, już w toku postępowania administracyjnego w pierwszej instancji, a konkretnie w ramach uwag przedstawionych w odniesieniu do protokołu kontroli podatkowej wydanego przed wydaniem decyzji określającej wysokość zobowiązania podatkowego?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca do Porto – Juízo Central Cível da Póvoa de Varzim (Portugalia) w dniu 9 listopada 2021 r. – Gencoal S.A./Conceito Norte – Consultadoria de Gestão, Lda., BT

(Sprawa C-669/21)

(2022/C 64/24)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Judicial da Comarca do Porto – Juízo Central Cível da Póvoa de Varzim

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Gencoal S.A..

Strona pozwana: Conceito Norte – Consultadoria de Gestão, Lda., BT

Pytania prejudycjalne

Czy art. 31 ust. 1 i 4 dekretu królewskiego 1624/1992 z dnia 29 grudnia, będącego hiszpańskim odpowiednikiem rozporządzenia o VAT, jak również art. 15 ust. 1 dyrektywy 2008/9/CE ⁽¹⁾ z dnia 12 lutego 2008 r., przewidując, że termin na złożenie wniosku o zwrot podatku od wartości dodanej przez przedsiębiorców i osoby wykonujące jednoosobowo działalność gospodarczą, którzy nie mają siedziby na terytorium stosowania podatku, ale na terenie Wspólnoty [Unii Europejskiej] rozpoczyna swój bieg [pierwszego dnia] po zakończeniu każdego kwartału lub roku i kończy się w dniu 30 września roku następującego po roku, w którym zapłacone zostały odnośne kwoty podatku, a w konsekwencji, że wniosek o zwrot należy złożyć w państwie członkowskim siedziby do dnia 30 września roku następującego po okresie zwrotu, naruszają zasadę neutralności podatkowej (z konsekwencją na poziomie neutralności w zakresie konkurencji i zasadę równości w aspekcie zakazu dyskryminacji), jaka wynika ze wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ustanowionego w motywach 4, 5, i 7 oraz art. 167, 170, 171 i 178 dyrektywy Rady 2006/112/WE ⁽²⁾ z dnia 28 listopada 2006 r., zmienionej dyrektywą Rady 2008/8/WE ⁽³⁾ z dnia 12 lutego 2008, jak również z prawa podstawowego ustanowionego w art. 41 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2008/9/WE z dnia 12 lutego 2008 r. określająca szczegółowe zasady zwrotu podatku od wartości dodanej, przewidzianego w dyrektywie 2006/112/WE, podatnikom niemającym siedziby w państwie członkowskim zwrotu, lecz mającym siedzibę w innym państwie członkowskim (Dz.U. 2008, L 44, s. 23).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2008/8/WE z dnia 12 lutego 2008 r. zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do miejsca świadczenia usług (Dz.U. 2008, L 44, s. 11).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Köln (Niemcy)
w dniu 9 listopada 2021 r. – BA/Finanzamt X**

(Sprawa C-670/21)

(2022/C 64/25)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BA

Strona pozwana: Finanzamt X

Pytania prejudycjalne

Czy art. 63 ust. 1, art. 64 i art. 65 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie krajowemu uregulowaniu państwa członkowskiego dotyczącemu poboru podatku od spadków, które przewiduje, że przy obliczaniu tego podatku uwzględnia się pełną wartość nieruchomości zabudowanej należącej do majątku prywatnego położonej w państwie trzecim (tutaj: w Kanadzie) i wynajmowanej na cele mieszkaniowe, podczas gdy w przypadku nieruchomości stanowiącej majątek prywatny położonej w Niemczech, w państwie członkowskim Unii Europejskiej lub w państwie należącym Europejskiego Obszaru Gospodarczego i wynajmowanej na cele mieszkaniowe jedynie 90 % jej wartości?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hagen
(Niemcy) w dniu 16 listopada 2021 r. – BL/Saturn Electro-Handelsgesellschaft mbH Hagen**

(Sprawa C-687/21)

(2022/C 64/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hagen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: BL

Strona pozwana: Saturn Electro-Handelsgesellschaft mbH Hagen

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis dotyczący odszkodowania zawarty w europejskim ogólnym rozporządzeniu o ochronie danych⁽¹⁾ (art. 82 RODO) jest bezskuteczny z uwagi na brak określoności skutków prawnych, jakie należy orzec w przypadku naprawienia szkody niematerialnej?@
- 2) Czy dla prawa do odszkodowania jest konieczne stwierdzenie, oprócz nieuprawnionego ujawnienia nieuprawnionej osobie trzeciej danych podlegających ochronie, szkody niemajątkowej podlegającej wykazaniu przez osobę dochodzącą odszkodowania
- 3) Czy dla naruszenia ogólnego rozporządzenia o ochronie danych wystarczy, że dane osobowe osoby, której dane dotyczą (imię i nazwisko, adres, zawód, dochód, pracodawca), zostaną omyłkowo przekazane w formie drukowanej, na papierze, osobie trzeciej w dokumencie papierowym w wyniku przeoczenia ze strony pracowników przedsiębiorstwa?
- 4) Czy ma miejsce niezgodne z prawem dalsze przetwarzanie poprzez nieumyślne przekazanie (ujawnienie) osobie trzeciej, jeżeli przedsiębiorstwo przez omyłkę przekazało dane, które są poza tym wprowadzane do systemu elektronicznego przetwarzania danych, w formie drukowanej nieuprawnionej osobie trzeciej za pośrednictwem swoich pracowników [art. 2 ust. 1, art. 5 ust. 1 lit. f), art. 6 ust. 1, art. 24 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych]?

- 5) Czy szkoda niemajątkowa w rozumieniu art. 82 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych występuje już w przypadku, gdy osoba trzecia, która otrzymała dokument z danymi osobowymi, nie przyjęła do wiadomości tych danych przed zwróceniem dokumentu, w którym są zawarte informacje, czy też dla szkody niemajątkowej w rozumieniu art. 82 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych wystarczy dyskomfort osoby, której dane osobowe zostały dalej przekazane niezgodnie z prawem, ponieważ przy każdym nieuprawnionym ujawnieniu danych osobowych istnieje niedająca się wykluczyć możliwość, że dane te mogą być mimo wszystko dalej rozpowszechniane wśród nieznaney liczby osób lub nawet nadużywane?
- 6) Za jak poważne należy uznać naruszenie, w sytuacji gdy niezamierzonemu dalszemu przekazaniu osobie trzeciej należy zapobiegać poprzez lepszą kontrolę pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwie lub lepszą organizację bezpieczeństwa danych na przykład poprzez oddzielną obsługę wydawania towarów i dokumentacji dotyczącej umowy, zwłaszcza finansowania, za pomocą osobnego pokwitowania wydania lub poprzez dalsze przekazanie wewnątrz przedsiębiorstwa personelowi wydającemu towar – bez angażowania klienta, któremu wręczono wydrukowane dokumenty, w tym upoważnienie do odbioru [art. 32 ust. 1 lit. b) i ust. 2 oraz art. 4 pkt 7 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych]?
- 7) Czy naprawienie szkody niemajątkowej oznacza zasądzenie kary jak w przypadku kary umownej?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. 2016, L 119, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania)
w dniu 16 listopada 2021 r. – X/Udlændinge- og Integrationsministeriet**

(Sprawa C-689/21)

(2022/C 64/27)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Strona przeciwna: Udlændinge- og Integrationsministeriet

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 20 TFUE w związku z art. 7 [karty] stoją na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, takiemu jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, zgodnie z którym do utraty obywatelstwa tego państwa członkowskiego dochodzi, co do zasady, z mocy prawa z chwilą ukończenia 22. roku życia w przypadku osób urodzonych poza tym państwem członkowskim, które nigdy nie zamieszkiwały w tym państwie członkowskim i które nigdy nie przebywały na jego terytorium w okolicznościach wskazujących na bliski związek z tym państwem członkowskim, co oznacza, że osoby, które nie posiadają jednocześnie obywatelstwa innego państwa członkowskiego, zostają pozbawione przysługującego im statusu obywatela Unii oraz związanych z tym statusem praw, mając na uwadze, iż z uregulowania rozpatrywanego w postępowaniu głównym wynika, że:
- a) domniemywa się, iż bliski związek z państwem członkowskim istnieje w szczególności po upływie trwającego łącznie jeden rok pobytu w owym państwie członkowskim,
- b) w razie złożenia wniosku o zachowanie obywatelstwa przed ukończeniem przez daną osobę 22. roku życia można uzyskać, na mniej restrykcyjnych warunkach, zezwolenie na zachowanie obywatelstwa państwa członkowskiego, zaś w tym celu właściwe organy mają badać konsekwencje utraty obywatelstwa, oraz że
- c) utracone obywatelstwo może zostać odzyskane po ukończeniu przez zainteresowaną osobę 22. roku życia jedynie w drodze naturalizacji, która jest obwarowana szeregiem wymogów, w tym wymogiem nieprzerwanego pobytu w państwie członkowskim przez dłuższy okres, przy czym ów okres pobytu może zostać nieco skrócony w odniesieniu do byłych obywateli tego państwa członkowskiego?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja)
w dniu 18 listopada 2021 r. – Cafpi SA, Aviva assurances SA/Enedis SA**

(Sprawa C-691/21)

(2022/C 64/28)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Cafpi SA, Aviva assurances SA

Druga strona postępowania: Enedis SA

Pytania prejudycjalne

Czy art. 2 i art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 85/374/EWG z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że operatora sieci dystrybucyjnej energii elektrycznej można uznać za „producenta”, ponieważ zmienia on poziom napięcia energii elektrycznej dostawcy w celu jej dystrybucji do odbiorcy końcowego?

⁽¹⁾ Dz.U. 1985, L 210, s. 29.

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 15 września 2021 r. w sprawach
połączonych T-337/18 i T-347/18, Laboratoire Pareva i Biotech3D/Komisja, wniesione w dniu
19 listopada 2021 r. przez Laboratoire Pareva**

(Sprawa C-702/21 P)

(2022/C 64/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Laboratoire Pareva (przedstawiciele: P. Sellar, K. Van Maldegem, advocaten, M. Grunchard, S. Englebert, M. Ombredane, avocats)

Druga strona postępowania: Biotech3D Ltd & Co. KG, Komisja Europejska, Republika Francuska, Europejska Agencja Chemikaliów

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- zarządzenie środka dowodowego na podstawie art. 64 § 2 lit. b) regulaminu postępowania w celu przedstawienia zapisu rozprawy, która odbyła się przed Sądem;
- uchylenie zaskarżonego wyroku, oraz
- stwierdzenie nieważności zaskarżonych aktów i zasądzenie na rzecz wnoszącej odwołanie kosztów niniejszego odwołania oraz kosztów postępowania przed Sądem lub zasądzenie na rzecz wnoszącej odwołanie kosztów niniejszego odwołania i przekazanie spraw Sądowi do ponownego rozpoznania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Sąd nie podniósł z urzędu braku odpowiedniego uzasadnienia

Sąd naruszył prawo, ponieważ nie podniósł z urzędu zarzutu dotyczącego odpowiedniego uzasadnienia zaskarżonych aktów i nie dokonał w związku z tym oceny tej kwestii prawnej. Sąd doszedł do wniosku, że „czynnikiem decydującym o ocenie niedopuszczalnego ryzyka stwarzanego przez PHMB Parevy dla zdrowia ludzkiego są właśnie skutki teratogenne, a nie toksyczność podostra po narażeniu inhalacyjnym” (pkt 133), mimo że w uzasadnieniu zaskarżonych aktów brak jest odniesienia do tego czynnika. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sąd miał obowiązek zbadać i stwierdzić, czy zaskarżone akty były wadliwe ze względu na brak przedstawienia przez stronę pozwaną odpowiedniego uzasadnienia zawierającego odniesienie do rzekomego czynnika teratogenności, jak wymaga tego art. 296 TFUE.

2. Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne

Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, stwierdzając, że sporna substancja jest teratogenna oraz że wnosząca odwołanie nie zakwestionowała tego, że skutki w zakresie teratogenności były decydującym czynnikiem odnoszącym się do zdrowia ludzkiego przy wydawaniu zaskarżonych aktów. Wniosek ten w oczywisty sposób jest wyrazem przeinaczenia okoliczności faktycznych zawartych w aktach sprawy przed Sądem oraz oświadczeń złożonych podczas rozprawy, co w konsekwencji doprowadziło do zniekształcenia dokonanej przez Sąd oceny zgodności z prawem zaskarżonych aktów.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Győri Ítéltábla (Węgry) w dniu 23 listopada 2021 r. – MJ/AxFina Hungary Zrt.

(Sprawa C-705/21)

(2022/C 64/30)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Győri Ítéltábla.

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: MJ.

Strona pozwana: AxFin Hungary Zrt..

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽¹⁾ stoją na przeszkodzie takiej wykładni prawa krajowego, zgodnie z którą skutki prawne nieważności wynikającej z nieuczciwego warunku w umowie zawartej z konsumentem – w przypadku gdy nieuczciwy warunek dotyczy głównego przedmiotu świadczenia, w związku z czym umowa (kredytu) nie może dalej obowiązywać bez warunku uznanego za nieuczciwy – polegają na tym, że sąd krajowy, stwierdziwszy nieważność umowy jako całości – to znaczy, że sama umowa jako całość nie może zostać utrzymana w mocy i wywoływać wiążących skutków prawnych dla konsumenta –

a) uznaje umowę za ważną, zmieniając walutę rozliczeniową udzielonego kredytu, który stanowi główny przedmiot umowy, na forinty węgierskie i zastępując tę kwotę wyrażoną w walucie rozliczeniowej kwotą w forintach, którą konsument faktycznie otrzymał od kredytodawcy, jednocześnie obliczając (zastępując) zwykłe odsetki od tak ustalonej kwoty głównej w inny sposób niż sposób, w jaki zostały one obliczone w umowie uznanej za nieważną, tak aby „pierwotna” stopa procentowa w chwili zawarcia umowy była równa wartości stopy procentowej pożyczek międzybankowych w forintach na rynku węgierskim jako stopy referencyjnej (BUBOR) obowiązującej w chwili zawarcia umowy, powiększonej o różnicę stóp procentowych ustaloną w pierwotnej umowie (denominowanej w walucie obcej);

b) uznaje umowę za ważną, ustalając górną granicę kursu wymiany między walutą obcą a forintem węgierskim, to znaczy poprzez zmniejszenie ryzyka walutowego rzeczywiście ponoszonego przez konsumenta i wynikającego z nieuczciwego warunku umownego do poziomu, który sąd uznaje za rozsądny i który konsument mógłby wziąć pod uwagę w chwili zawarcia umowy, oraz pozostawiając stopę procentową ustaloną w umowie na niezmiennym poziomie do dnia przeliczenia waluty na forinty, które jest obligatoryjne na podstawie późniejszej ustawy?

- 2) Czy dla odpowiedzi na pytanie zawarte w pkt 1 ma znaczenie okoliczność, że stwierdzenie ważności, które następuje zgodnie z prawem węgierskim,
- a) albo ma miejsce w sytuacji faktycznej, w której umowa nadal istnieje między stronami, to znaczy, gdy celem utrzymania umowy w mocy jest umożliwienie dalszego obowiązywania stosunku prawnego między stronami w przyszłości poprzez skorygowanie z mocą wsteczną warunków uznanych za nieuczciwe – przy jednoczesnym przeliczeniu dotychczas spełnionych świadczeń na podstawie zmienionych warunków – i zapewnienie w ten sposób również ochrony konsumenta przed szczególnie niekorzystnymi konsekwencjami, jakie wynikałyby z obowiązku natychmiastowej spłaty całej kwoty;
- b) albo ma miejsce w sytuacji faktycznej, w której nie istnieje już umowa między stronami, która ma być rozpatrywana w sporze dotyczącym nieuczciwego warunku umownego – ponieważ umowa wygasła lub ponieważ wierzyciel rozwiązał ją już wcześniej z powodu braku spłaty rat lub ze względu na to, że uznał, iż zapłacona kwota jest niewystarczająca, lub w każdym razie, ponieważ w rzeczywistości żadna ze stron nie uważa owej umowy za ważną lub ponieważ kwestia jej nieważności nie może być już podnoszona w wyniku orzeczenia sądu – to znaczy, gdy stwierdzenie ważności umowy ze skutkiem wstecznym nie służy utrzymaniu umowy w mocy w interesie konsumenta, lecz umożliwieniu rozliczenia wzajemnych zobowiązań i zakończenia stosunku prawnego poprzez skorygowanie warunku lub warunków uznanych za nieuczciwe?
- 3) W przypadku udzielenia przez Trybunał odpowiedzi twierdzącej na pytanie zawarte w pkt 1 lit. a) lub b), a także biorąc pod uwagę kwestie podniesione w pkt 2, czy w sytuacji faktycznej opisanej w pkt 2 lit. a) właściwe przepisy wspomnianej dyrektywy stoją na przeszkodzie utrzymaniu umowy w mocy w drodze zastąpienia, do dnia zmiany przewidzianej przez ustawodawcę w ustawie dotyczącej przeliczenia na forinty, przez krajowe przepisy ustawowe, zgodnie z którymi:
- jeżeli umowa nie stanowi inaczej (co nie ma miejsca w niniejszej sprawie), dług wyrażony w pieniądzu powinien być płacony prawnym środkiem płatniczym w miejscu wykonania zobowiązania;
 - odsetki są należne w stosunkach umownych, z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w przepisach;
 - stopa procentowa jest równa referencyjnej stopie procentowej banku centralnego, z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w przepisach.

(¹) Dz.U. 1993, L 95, s. 29.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja)
w dniu 24 listopada 2021 r. – Recamier SA/BR**

(Sprawa C-707/21)

(2022/C 64/31)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Recamier SA

Druga strona postępowania: BR

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 33 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (¹), zwanego „Bruksela I”, należy interpretować w ten sposób, że autonomiczna definicja powagi rzeczy osądzonej dotyczy wszystkich przesłanek i skutków tej zasady, czy też niektóre z nich powinny być zastrzeżone dla prawa sądu, do którego wniesiono sprawę, lub prawa sądu, który wydał orzeczenie?
2. W pierwszym przypadku, czy dwa powództwa wniesione do sądów dwóch państw członkowskich należy uznać, w świetle autonomicznej definicji powagi rzeczy osądzonej, za powództwa dotyczące tych samych żądań, jeżeli powód podnosi identyczne okoliczności faktyczne, ale powołuje się na różne podstawy prawne?

3. Czy dwa żądania, z których jedno opiera się na odpowiedzialności kontraktowej, a drugie na odpowiedzialności deliktowej, lecz wynikające z tego samego stosunku prawnego, takiego jak wykonywanie funkcji członka zarządu, należy uznać za mające tę samą podstawę?
4. W drugim przypadku, czy art. 33 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 44/2001, na podstawie którego orzeczenie staje się częścią obrotu prawnego w państwach członkowskich w takim samym zakresie i z takimi samymi skutkami jak w państwie członkowskim, w którym zostało wydane, wymaga odniesienia się do prawa sądu pochodzenia, czy też zezwala na zastosowanie prawa sądu, do którego zwrócono się o wydanie orzeczenia, w odniesieniu do związanych z nim skutków procesowych?”

(¹) Dz.U. 2001, L 12, s. 1; sprostowania: Dz.U. 2007, L 174, s. 28; Dz.U. 2009, L 311, s. 35.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia)
w dniu 25 listopada 2021 r. – XXX/ État belge zastępowane przez Secrétaire d'État à l'Asile et la
Migration**

(Sprawa C-711/21)

(2022/C 64/32)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: XXX

Druga strona postępowania: État belge zastępowane przez Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4, 7 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 5, art. 6 ust. 6 i art. 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (¹), analizowane w świetle wyroku z dnia 19 czerwca 2018 r., Gnandi, C-181/16, należy interpretować w ten sposób, że sąd rozpoznający skargę na decyzję nakazującą powrót wydaną w wyniku decyzji o odmowie udzielenia ochrony międzynarodowej nie może, przy ocenie zgodności z prawem decyzji nakazującej powrót, uwzględnić zmian okoliczności, które w świetle wspomnianego art. 5 mogłyby mieć istotny wpływ na ocenę sytuacji, a które zaistniały przed zakończeniem przez Conseil du contentieux des étrangers (sądu do spraw cudzoziemców, Belgia) postępowania w przedmiocie udzielenia ochrony międzynarodowej?
- 2) Czy okoliczności, o których mowa w art. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotu nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich, powinny zaistnieć w czasie, gdy cudzoziemiec legalnie przebywa lub jest uprawniony do przebywania na terytorium państwa członkowskiego?

(¹) Dz.U. 2008, L 348, s. 98; sprostowanie Dz.U. 2020, L 67, s. 141.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia)
w dniu 25 listopada 2021 r. – XXX/État belge zastępowane przez Secrétaire d'État à l'Asile et la
Migration**

(Sprawa C-712/21)

(2022/C 64/33)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: XXX

Druga strona postępowania: État belge zastępowane przez Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 5, art. 6 ust. 6 i art. 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich⁽¹⁾, analizowane w świetle wyroku z dnia 19 czerwca 2018 r., Gnandi, C-181/16, należy interpretować w ten sposób, że sąd rozpoznający skargę na decyzję nakazującą powrót wydaną w wyniku decyzji o odmowie udzielenia ochrony międzynarodowej nie może, przy ocenie zgodności z prawem decyzji nakazującej powrót, uwzględnić zmian okoliczności, które w świetle wspomnianego art. 5 mogłyby mieć istotny wpływ na ocenę sytuacji, a które zaistniały przed zakończeniem przez Conseil du contentieux des étrangers (sądu do spraw cudzoziemców, Belgia) postępowania w przedmiocie udzielenia ochrony międzynarodowej?
- 2) Czy okoliczności, o których mowa w art. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotu nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich, powinny zaistnieć w czasie, gdy cudzoziemiec legalnie przebywa lub jest uprawniony do przebywania na terytorium państwa członkowskiego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2008, L 348, s. 98; sprostowanie Dz.U. 2020, L 67, s. 141.

Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 26 kwietnia 2021 r. w sprawie T-472/20 i T-472/20 AJ II, Jouvin/Komisja, wniesione w dniu 25 listopada 2021 r. przez Frédéricą Jouvina

(Sprawa C-719/21 P)

(2022/C 64/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Frédéric Jouvin (przedstawiciel: adwokat L. Bôle-Richard)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie postanowienia Sądu Unii Europejskiej z dnia 26 kwietnia 2021 r. w sprawie T-472/20 i T-472/20 AJ II, Jouvin/Komisja w zakresie, w jakim Sąd oddalił w nim skargę jako prawnie oczywiście bezzasadną;
- uwzględnienie żądań przedstawionych w pierwszej instancji i przekazanie sprawy Komisji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi trzy zarzuty.

Zarzut pierwszy dotyczy oczywiście błędnej kwalifikacji okoliczności faktycznych poddanych ocenie Sądu, błędnego ustalenia przez Sąd treści dowodów oraz naruszenia prawa w zakresie wymaganego standardu dowodowego. Zdaniem wnoszącego odwołanie Sąd naruszył prawo, dokonując błędnej kwalifikacji prawnej poddanego jego ocenie stanu faktycznego. Sąd uznał bowiem, że bardzo duża liczba podmiotów uczestniczących w naruszeniu nie podważa ustalenia Komisji, zgodnie z którym brak jest dowodów na istnienie zмовы między przedsiębiorstwami, których dotyczy złożona przez wnoszącego odwołanie skarga do Komisji. Tymczasem stwierdzenie dużej i rosnącej liczby podmiotów uczestniczących w naruszeniu nie ma na celu wykazania istnienia zмовы, lecz wydaje się być jej konsekwencją.

Wnoszący odwołanie przedstawił dowód na istnienie tej zмовы i wykazał, że z przedsiębiorstwami uczestniczącymi w pracach normalizacyjnych kontaktowano się wcześniej w celu uzyskania licencji na jego portfel patentów. Po fiasku negocjacji wszystkie przedsiębiorstwa, z którymi się skontaktowano, wzięły udział w pracach normalizacyjnych przy ISO i żadne z nich nie dochoowało obowiązku zgłoszenia, że wie o istnieniu patentu, który mógłby być związany z opracowywaną normą. Elementy te składają się na naruszenie o charakterze zмовы, które doprowadziło do nadzwyczajnego wzrostu liczby podmiotów uczestniczących w naruszeniu.

Wnoszący odwołanie podnosi również zarzut dotyczący naruszenia prawa w odniesieniu do standardu dowodowego wymaganego przez Komisję, a następnie przez Sąd w jego postanowieniu w celu wykazania istnienia zмовы między odnośnymi przedsiębiorstwami.

Zarzut drugi dotyczy nierozpoznania okoliczności faktycznych, o których poinformowano Sąd. Zdaniem wnoszącego odwołanie Sąd orzekł, że wnoszący odwołanie nie podniósł argumentów dotyczących podziału rynku w toku postępowania administracyjnego. Tymczasem wnoszący odwołanie podniósł owe argumenty w toku postępowania administracyjnego w skierowanym do Komisji piśmie z dnia 15 maja 2018 r., a więc ponad dwa lata przed wydaniem przez tę instytucję ostatecznej decyzji o oddaleniu złożonej przez niego skargi. W związku z tym Sąd naruszył prawo, gdy nie ustalił rzeczywistej treści przedstawionego mu dowodu.

Wreszcie, zarzut trzeci dotyczy naruszenia prawa przez Sąd przy ustaleniu treści dowodów. Sąd uznał, że wnoszący odwołanie wniósł do niego w istocie o stwierdzenie naruszenia reguł konkurencji. Wnoszący odwołanie podnosi jednak, że Komisja, oceniając należycie dowody przedstawione jej w toku postępowania administracyjnego, mogła jedynie stwierdzić istnienie zмовы między przedsiębiorstwami, których dotyczyła skarga do Komisji, a w konsekwencji naruszenie reguł konkurencji.

Co się tyczy stwierdzenia dyskryminacji, której doświadczył wnoszący odwołanie, ograniczył się on w skardze do rozwinięcia argumentów przedstawionych już w toku postępowania administracyjnego oraz do omówienia oczywistego błędu w ocenie popełnionego przez Komisję poprzez nieuwzględnienie przedstawionych przez niego okoliczności faktycznych. Stwierdzając, że wnoszący odwołanie nie przedstawił żadnego argumentu dotyczącego ewidentnie zaskarżonej decyzji, Sąd naruszył obowiązek uzasadnienia, mimo że wszystkie argumenty wnoszącego odwołanie miały na celu wykazanie oczywistego błędu w ocenie popełnionego przez Komisję.

Jeśli chodzi o szcharakteryzowanie zмовы, wnoszący odwołanie również zarzuca Komisji oczywisty błąd w ocenie. W żadnym razie wnoszący odwołanie nie wniósł do Sądu o bezpośrednie stwierdzenie naruszenia reguł konkurencji, lecz raczej o stwierdzenie, że analiza okoliczności faktycznych przedstawionych Komisji powinna była bezsprzecznie skłonić tę instytucję do stwierdzenia naruszenia reguł konkurencji i oczywistego naruszenia jej własnych zaleceń.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Županijski sud u Puli-Pola (Chorwacja) w dniu 30 listopada 2021 r. – postępowanie karne przeciwko GR, HS, IT, INTER CONSULTING d.o.o. u likwidaciji

(Sprawa C-726/21)

(2022/C 64/35)

Język postępowania: chorwacki

Sąd odsyłający

Županijski sud u Puli-Pola

Strona w postępowaniu głównym

GR, HS, IT, INTER CONSULTING d.o.o. u likwidaciji.

Pytanie prejudycjalne

Czy przy ocenie naruszenia zasady *ne bis in idem* można porównywać tylko okoliczności faktyczne przytoczone w *petitum* aktu oskarżenia *Županijsko državno odvjetništvo* u Puli-Pola (prokuratury okręgowej w Puli) z dnia 28 września 2015 r. z kluczowymi okolicznościami faktycznymi przytoczonymi w *petitum* aktu oskarżenia prokuratury w Klagenfurcie z dnia 9 stycznia 2015 r. oraz w sentencji wyroku sądu okręgowego w Klagenfurcie z dnia 3 listopada 2016 r. utrzymanego w mocy wyrokiem sądu najwyższego Republiki Austrii z dnia 4 marca 2019 r., czy też okoliczności faktyczne przytoczone w *petitum* aktu oskarżenia *Županijsko državno odvjetništvo* u Puli-Pola (prokuratury okręgowej w Puli) można porównać z okolicznościami faktycznymi przytoczonymi w uzasadnieniu wyroku sądu okręgowego w Klagenfurcie z dnia 3 listopada 2016 r. utrzymanego w mocy wyrokiem sądu najwyższego Republiki Austrii, jak i tymi będącymi przedmiotem postępowania przygotowawczego prowadzonego przez prokuraturę w Klagenfurcie przeciwko wielu osobom, w szczególności przeciwko GR i HS, które zostały następnie pominięte we wniesionym akcie oskarżenia prokuratury w Klagenfurcie z dnia 9 stycznia 2015 r. (a które to okoliczności faktyczne nie były przytoczone w samym *petitum*)?

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 15 września 2021 r. w sprawie T-777/19, CAPA i in./Komisja, wniesione w dniu 30 listopada 2021 r. przez Coopérative des artisans pêcheurs associés (CAPA), Jeana Derosière’a, Fabiena Hagnerégo i in.

(Sprawa C-742/21 P)

(2022/C 64/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Coopérative des artisans pêcheurs associés (CAPA), Jean Derosière, Fabien Hagneré i in. (przedstawiciel: adwokat M. Le Berre)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Comité régional des pêches maritimes et des élevages marins Hauts-de-France, Fonds régional d’organisation du marché du poisson (From Nord), Organisation de producteurs CME Manche-Mer du Nord (OP CME Manche-Mer du Nord), Republika Francuska, Ailes Marines SAS, Éoliennes Offshore des Hautes Falaises, Éoliennes Offshore du Calvados, Parc du Banc de Guérande, Éoliennes en Mer Dieppe Le Tréport, Éoliennes en Mer Îles d’Yeu et de Noirmoutier, Herviou & Associés SARL

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uznanie niniejszego odwołania za dopuszczalne i zasadne;
- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 15 września 2021 r. w sprawie T-777/19 CAPA i in./Komisja Europejska;
- uznanie skargi wniesionej do Sądu za dopuszczalną;
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnoszą sześć zarzutów.

Zarzut pierwszy dotyczy braku skutecznej kontroli sądowej. Zdaniem wnoszących odwołanie Sąd nie wykonał w pełni swoich funkcji sądowniczych, ponieważ nie zbadał, czy istniało ryzyko konkretnego oddziaływania spornej pomocy na wnoszących odwołanie.

Zarzut drugi dotyczy błędnych ustaleń i przeinaczenia dowodów. Zdaniem wnoszących odwołanie Sąd dokonał błędnych ustaleń w odniesieniu do niektórych dowodów przedstawionych przez wnoszących odwołanie i przeinaczył niektóre inne dowody również przedstawione przez wnoszących odwołanie, w szczególności w odniesieniu do ryzyka wpływu spornej pomocy na działalność wnoszących odwołanie.

Zarzut trzeci dotyczy błędów w kwalifikacji okoliczności faktycznych. Zdaniem wnoszących odwołanie zaskarżony wyrok zawiera błędy w zakresie kwalifikacji okoliczności faktycznych, polegające na rozróżnieniu niektórych skutków spornej pomocy i uznaniu, że niektóre z tych skutków można oddzielić od spornej pomocy.

Zarzut czwarty dotyczy błędnego zastosowania art. 108 ust. 2 TFUE i art. 1 lit. h) rozporządzenia (UE) 2015/1589⁽¹⁾. Zdaniem wnoszących odwołanie, w zaskarżonym wyroku błędnie zastosowano pojęcie zainteresowanej strony w rozumieniu tych przepisów, zarówno z punktu widzenia istnienia stosunku konkurencji między wnoszącymi odwołanie a beneficjentami spornej pomocy, jak i z punktu widzenia ryzyka konkretnego wpływu spornej pomocy na wnoszących odwołanie.

Zarzut piąty dotyczy błędnego zastosowania art. 39 TFUE. Zdaniem wnoszących odwołanie w zaskarżonym wyroku błędnie zastosowano art. 39 TFUE w odniesieniu do kwestii, czy wnoszący odwołanie mają status zainteresowanej strony.

Wreszcie zarzut szósty dotyczy braku uzasadnienia, ponieważ zaskarżony wyrok uchybia obowiązкови uzasadnienia, w szczególności nie uzasadniając pozbawienia wnoszących odwołanie statusu zainteresowanej strony, stwierdzenia braku związku między sporną pomocą a ryzykiem oddziaływania projektów eksploatacji farm wiatrowych będących beneficjentami pomocy oraz nieuwzględnienia „szczególnego charakteru” działalności połowowej w rozumieniu art. 39 TFUE w ramach badania statusu wnoszących odwołanie jako zainteresowanej strony.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst jednolity) (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

**Odwołanie od wyroku Sądu (dziewięta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu
29 września 2021 r. w sprawie T-342/18, Nichicon Corporation/Komisja, wniesione w dniu 9 grudnia
2021 r. przez Nichicon Corporation**

(Sprawa C-757/21 P)

(2022/C 64/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Nichicon Corporation (przedstawiciele: A. Ablasser-Neuhuber, F. Neumayr, G. Fussenegger, H. Kühnert, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania strony wnoszącej odwołanie

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku oraz stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2018) 1768 final z dnia 21 marca 2018 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa AT.40136 – Kondensatory) w zakresie, w jakim decyzja dotyczy wnoszącej odwołanie.
- posiłkowo, uchylenie zaskarżonego wyroku, w zakresie, w jakim
 - oddala pierwszy zarzut dotyczący błędnych ustaleń faktycznych w odniesieniu do spotkań z dnia „18 grudnia 1998 r.”, z „kwietnia/maja 2005 r.”, z „lutego 2009 r.”, z „lipca 2009 r.”, z dnia „9 marca 2010 r.” i z dnia „31 maja 2010 r.”, które stanowiły uzasadnienie dla uznania, że wnosząca odwołanie uczestniczyła w naruszeniu unijnego prawa konkurencji;
 - oddala drugą część zarzutu drugiego dotyczącego braku odpowiedzialności wnoszącej odwołanie za dwu- i trójstronne kontakty innych przedsiębiorstw;
 - oddala trzecią część zarzutu drugiego dotyczącego braku udziału wnoszącej odwołanie w jednolitym i ciągłym naruszeniu przed dniem 7 listopada 2003 r.;
 - oddala czwarty zarzut dotyczący oczywistych błędów w ocenie przy ustalaniu kwoty grzywny
- i w konsekwencji częściowe stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji oraz obniżenie grzywny w wysokości 72 901 000 EUR nałożonej na wnoszącą odwołanie do odpowiedniej kwoty;

- posiłkowo, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie opiera się na czterech zarzutach:

Zarzut pierwszy odwołania: naruszenie istotnego wymogu proceduralnego, ponieważ nie sporządzono uwierzytelnionego odpisu zaskarżonego wyroku w całości.

Zaskarżony wyrok nie został podpisany własnoręcznie przez właściwych sędziów, a zatem nie został należycie sporządzony. Brak podpisów stanowi naruszenie istotnych wymogów proceduralnych, w związku z czym zaskarżony wyrok powinien zostać uchylony.

Zarzut drugi odwołania: błąd w ocenie ustaleń faktycznych Komisji.

Wnosząca odwołanie podnosi, że dokonana przez Sąd ocena zarzutów podniesionych przez nią w pierwszej instancji jest dotknięta przeinaczeniem dowodów, naruszeniem prawa i niedostatecznym uzasadnieniem.

Zarzut trzeci odwołania dotyczący naruszenia prawa w ramach analizy ustaleń faktycznych Komisji w zakresie istnienia jednolitego i ciągłego naruszenia oraz odpowiedzialności wnoszącej odwołanie za jej udział w tym naruszeniu.

W pierwszej kolejności wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd nie uzasadnił w wystarczający sposób oddalenia jej zarzutu, że Komisja nie wykazała w sposób wymagany prawem odpowiedzialności wnoszącej odwołanie za dwu- i trójstronne kontakty innych zainteresowanych przedsiębiorstw, co stanowi naruszenie prawa. W drugiej kolejności naruszenie prawa stanowi również oddalenie podniesionego przez wnoszącą odwołanie zarzutu, iż Komisja nie udowodniła ciągłości naruszenia.

Zarzut czwarty odwołania dotyczący oczywistych błędów w ocenie przy ustalaniu grzywny.

Po pierwsze, fakt, że Sąd przyjął za podstawę obrotu sprzedaż zafakturowaną w EOG, a nie sprzedaż dostarczoną/wysłaną do EOG, stanowi naruszenie prawa. Ustalając współczynnik wagi naruszenie na poziomie 16 % Sąd również zastosował nieodpowiednie kryteria prawne, ponieważ nie uwzględnił indywidualnej sytuacji wnoszącej odwołanie. Po drugie, nie uwzględnił on w wystarczającym stopniu okoliczności łagodzących, ponieważ całkowita kwota grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie była nieproporcjonalna. Sąd naruszył w ten sposób między innymi zasady proporcjonalności i równego traktowania, ponieważ nie uwzględnił w należyty sposób ograniczonego udziału wnoszącej odwołanie. Wnosząca odwołanie podnosi również, że Sąd naruszył prawo nie uznając niedbalstwa i zachowania konkurencyjnego wnoszącej odwołanie za okoliczności łagodzące.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 29 września 2021 r. w sprawie T-363/18, Nippon Chemi-Con Corporation/Komisja, wniesione w dniu 10 grudnia 2021 r. przez Nippon Chemi-Con Corporation

(Sprawa C-759/21 P)

(2022/C 64/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Nippon Chemi-Con Corporation (przedstawiciele: H.-J. Niemeyer, M. Röhrig, P. Neideck, Rechtsanwälte, I.-L. Stoicescu, avocate)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 21 marca 2018 r. (⁽¹⁾), dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa AT.40136 – *Kondensatory*) w zakresie dotyczącym wnoszącej odwołanie;

- tytułem ewentualnym, uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jaki dotyczy on grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie i stwierdzenie nieważności art. 2 lit. j) decyzji Komisji z dnia 21 marca 2018 r.;
- tytułem w dalszej kolejności ewentualnym, obniżenie kwoty nałożonej na wnoszącą odwołanie grzywny w zakresie, w jakim podniesione w ramach odwołania zarzuty zostaną uznane za zasadne, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swego odwołania wnoszące je podnosi sześć zarzutów.

1. Brak podpisania wyroku przez sędziów

Przy braku podpisów sędziów zaskarżony wyrok jest, zgodnie z art. 118 regulaminu postępowania przed Sądem i art. 37 Statutu Trybunału Sprawiedliwości, w całości nieważny.

2. Naruszenie art. 101 TFUE (pkt 143–307 zaskarżonego wyroku)

Sąd dopuścił się naruszenia prawa przy stosowaniu art. 101 TFUE, gdy potwierdził stwierdzone przez Komisję naruszenie. Sąd nie ocenił właściwie znaczenia, jakie ma zarzucane naruszenie dla EOG. W niewłaściwy sposób zastosował on orzecznictwo dotyczące łańcucha poszlak i przeniósł ciężar dowodu na skarżącą w pierwszej instancji, naruszając w ten sposób prawo do domniemania niewinności.

3. Jednolite i ciągłe naruszenie (pkt 308–400 wyroku)

Sąd dopuścił się naruszenia prawa przy stosowaniu art. 101 TFUE, gdy doszedł do wniosku o istnieniu jednolitego i ciągłego naruszenia obejmującego wszystkie kondensatory elektrolitowe w okresie od dnia 26 lipca 1998 r. do dnia 23 kwietnia 2012 r. Sąd nie zażądał wykazania w wymagany prawem sposób, czy istniał całościowy plan, co stanowi przesłankę zaistnienia jednolitego i ciągłego naruszenia. Ponadto, nawet w przypadku zaakceptowania zaproponowanego kryterium prawnego, na podstawie stwierdzonych przez Sąd okoliczności faktycznych nie można stwierdzić, że doszło do ciągłego, czyli nieprzerwanego, naruszenia.

4. Naruszenie ze względu na cel (pkt 401–429 wyroku)

Sąd dopuścił się naruszenia prawa przy stosowaniu art. 101 TFUE, gdy potwierdził stanowisko Komisji Europejskiej, zgodnie z którym to całe naruszenie musi zostać zakwalifikowane jako naruszenie ze względu na cel. Sąd nie przedstawił rozumowania wystarczającego, aby poprzeć swe ustalenia i nie zastosował wymaganego prawem kryterium dla oceny wymienianej informacji.

5. Właściwość miejscowa (pkt 71–83 wyroku)

Sąd dopuścił się naruszenia prawa potwierdzając, że Komisji przysługuje, zgodnie z art. 101 TFUE oraz art. 53 i 56 EOG, właściwość miejscowa do ścigania naruszenia w jego całości. Sąd w celu ustalenia tej właściwości powinien był raczej zastosować próg tolerancji niż zadowalać się stwierdzeniem „samego faktu sprzedawania w Unii produktu objętego tym kartelem” i, w każdym razie, powinien był uzasadnić swój wniosek w wystarczający sposób.

6. Obliczanie grzywny (pkt 430–526 wyroku)

Sąd nie zastosował właściwie zasady proporcjonalności i, przeprowadzając ocenę dowodów przedstawionych przez wnoszącą odwołanie przed Komisją, dopuścił się naruszenia szeregu wymogów proceduralnych, a mianowicie obowiązków uzasadnienia i przeprowadzenia całościowego postępowania dowodowego i całościowej oceny okoliczności faktycznych.

(¹) Decyzja C(2018) 1768 final.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 26 października 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rayonen sad – Bułgaria) – „BOSOLAR” EOOD/„CHEZ ELEKTRO BULGARIA” AD, przy udziale: „NATSIONALNA ELEKTRICHESKA KOMPANIA” EAD

(Sprawa C-366/19) ⁽¹⁾

(2022/C 64/39)

Język postępowania: bułgarski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 255 z 29.7.2019.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 26 października 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Constitucional – Portugalia) – Autoridade Tributária e Aduaneira/VectorImpacto – Automóveis Unipessoal Lda

(Sprawa C-136/21) ⁽¹⁾

(2022/C 64/40)

Język postępowania: portugalski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 189 z 17.5.2021.

SĄD

Skarga wniesiona w dniu 26 listopada 2021 r. – EMS Electro Medical Systems/EUIPO (AIRFLOW)

(Sprawa T-751/21)

(2022/C 64/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: EMS Electro Medical Systems GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci K. Scheib i C. Schulte)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską słownego znaku towarowego AIRFLOW – zgłoszenie nr 1 533 193

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 29 września 2021 r. w sprawie R 546/2021-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- nakazanie EUIPO pokrycia własnych kosztów oraz kosztów poniesionych przez EMS Electro Medical Systems GmbH.

Podniesione zarzuty

- Dokonanie nieprawidłowej wykładni art. 7 ust. 1 lit. c) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Dokonanie nieprawidłowej wykładni art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 75 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 76 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 8 grudnia 2021 r. – C&C IP UK/EUIPO – Tipico Group (t)

(Sprawa T-762/21)

(2022/C 64/42)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: C&C IP UK Ltd (Brystol, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci A. von Mühlendahl i H. Hartwig)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Tipico Group Ltd. (St. Julian's, Malta)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego t – zgłoszenie nr 17 915 463

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 3 września 2021 r. w sprawie R 2326/2020-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- oddalenie odwołania wniesionego przez Tipico Group Ltd. na decyzję Wydziału Sprzeciwów EUIPO z dnia 19 października 2020 r. w sprawie B3 080 138;
- obciążenie EUIPO oraz Tipico Group Ltd., jeśli wstąpi do sprawy w charakterze interwenienta, kosztami.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 9 grudnia 2021 r. – Daw/EUIPO – Sapa Building Systems (alpina)

(Sprawa T-766/21)

(2022/C 64/43)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Daw SE (Ober-Ramstadt, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Haberl)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Sapa Building Systems SpA (Naviglio, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego alpina – zgłoszenie nr 15 123 342

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 września 2021 r. w sprawie R 2198/2020-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Sapa Building Systems SpA kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 33 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2021 r. – Gameageventures/EUIPO (GAME TOURNAMENTS)**(Sprawa T-776/21)**

(2022/C 64/44)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Gameageventures LLP (Folkestone, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokat S. Santos Rodríguez)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego GAME TOURNAMENTS – zgłoszenie nr 18 207 605

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 października 2021 r. w sprawie R 211/2021-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w postępowaniu przed EUIPO.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie obowiązku uzasadnienia i prawa do bycia wysłuchanym;
 - Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - Naruszenie art. 7 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - Naruszenie zasad równego traktowania i dobrej administracji.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)



Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL